

безмірність пересадної уяви і хоровиту жіночу вразливість, у XVII столітті різний тон, приличність у поважанню і гідність аристократичного товариства, в найновіших часах силу вштовпаних жадоб і немале чуте невтохомирного бажання.

Ся сума вражінь, потреб і вдач, скоро лише виразить ся в цілій повній докладности в однім і тім самім умі, творить верховодну особистість, себ то взірцевий образ, на якого сучасники глядять із подивом і співчутем: у Греції наге тіло, гарного роду, видоскожене у всіх тілесних вправах; у середніх віках екстатичного черця і закоханого рицаря; в XVII в. совершенного дворака, а в наших часах ненаситного і сумовитого Фавста або Вертера.

А що ся особистість між усіма найінтересніша, найважніша і висунена все наперед, то власне її артист представляє публиці. Раз скупляє він її в одну постать, коли його штука наслідована — як малярство, різьба, роман, епос і драма, — то знов розділює на елементи, коли його штука — як архітектура й музика — викликає вражіня, не творячи осіб. Можемо отже цілу роботу артиста зібрати в виразі, що він раз зображає верховодну особистість, то знов звертає ся до неї. Він звертає ся до неї в симфоніях Бетовена і в віконних рожах катедральних храмів, а